

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 77.

23de (22de offentlige) Møde.

Torsdagen den 28de Februar.

(Forts.)

Krigsministeren (fortsat): Om nu Vedkommende ere villige til at lade disse Fonds tilflyde de andre Fonds til et fast vedvarende Fond; eller om de ville anvende dem til en aarlig Livrente, som skal uddøe med de nuværende Dvæstedes Død, vil komme an paa Omstændighederne. Til at behandle disse Fonds og komme til Enighed derom troer jeg, at der ikke kan gives en mere competent Autoritet end den Commission, som Kongen har nedsat i dens nuværende Sammensætning, thi der er, som sagt, Repræsentanter for ethvert af disse forskellige Fonds. Forøvrigt seer jeg ikke, at nogen Commission kan skride videre frem, hverken den, som Kongen har nedsat, eller den, som eventualt vil blive at nedsatte her i Folkethinget, og tage nogen endelig Beslutning, og i ethvert Tilfælde kommer jo Sagen for Rigsdagen, thi naar den af Kongen nedsatte Commission har udarbejdet sit Forslag, vil det blive forelagt Rigsdagen til endelig Prøvelse, Behandling og Afgjørelse.

Jeg vil nu til Slutning endnu tillade mig en Bemærkning. I de constitutionelle Stater, hvor den øverste Regjeringsautoritet er deelt mellem Flere, mellem den executive Magt og de lovgivende Kamre, er det sædvanligt, at Administrationen, den executive Magt, tager Initiativet i alle Lovforslag; det er dens Sag at overveje, om og hvorvidt de eksisterende Love ere tilstrækkelige, om de bør suppleres eller om der bør udarbejdes nye Love. Den lovgivende Magt, og overhovedet ethvert Medlem af Samfundet, er vel berettiget til at indkomme med Lovforslag; men i Almindelighed vil det dog kun ske i de Tilfælde, hvor man finder, at

Regjeringen ikke tilstrækkelig har varetaget det Hverv, at gjøre Udkast til og forelægge de fornødne Love. Dette, mener jeg, er skeet i dette Tilfælde af Regjeringen, som allerede for et Aar siden har taget denne Sag under Overveelse, og nu har nedsat en Commission, som meget snart vil kunne fuldenne sit Hverv, hvilket derefter vil komme til Rigsdagens Behandling, og det forekommer mig altsaa, at der ikke for Rigsdagen foreligger nogen Nødvendighed til at tage Initiativet i denne Sag, som i dette Øieblik er i Regjeringens Haand. Den ærede Proponent har yttret, at han troer, at det Lovforslag, som Regjeringen vil forelægge, vil komme for sildigt for at kunne blive afgjort i denne Sessjon; det kan jeg ikke vide, det er muligt, men jeg skjønner ikke, om saa var, hvilket er uvidt, at der er nogen paatrængende Nødvendighed for at fremme Loven i denne Sessjon; thi deels kan der, som en æret Taler, der nylig satte sig, sagde, komme mange Saarede til, og der er mange Forhold, som kunne forandre sig, deels troer jeg at kunne forsikre, at de nuværende Saarede ere antagelig forsørgede, og det er mig ikke bekjendt, at der er indkommet Klager, hvilket jo ikke vil forhindre, at den nye Lov kan bestemme yderligere Foranstaltninger. Skulde Sagen trækkes i Langdrag, og denne Lov ikke komme for i denne Sessjon, men til Efteraaret, vil den jo dog ved Nytaar eller kort efter Nytaar kunne være endeligt afgjort, og jeg troer ikke, at der vil opstaae nogen Skade ved denne Forsinkelse. Jeg vilde derfor yttre den Mening, at da en Commission er nedsat af Regjeringen, og denne Commission fortsætter sit Arbejde, hvilket naturligtvis, naar det er færdigt, paa lovmæssig Maade vil blive forelagt Rigsdagen i sidste Instant, saa var det rigtigst, at denne Sag blev fillst i Bero, hvilket jeg maa henstille til Rigsdagens ærede Bestemmelse.